

„Neohlížej se, miláčku,“ pošeptal John manželce, „ale u druhého stolu za tebou seděj dvě starý ochechule a snažej se mě hypnotizovat.“

Lauře nebylo třeba nic dlouze vysvětlovat, zdařile napodobila zívnutí, pak zaklonila hlavu, jako by pátrala na obloze po neexistujícím letadle.

„Přímo za tvými zády,“ dodal. „Nemůžeš se hned otáčet – bylo by to moc nápadný.“

Laura předvedla nejstarší trik na světě: upustila ubrousek, pak se pro něj shýbla, a když se opět narovnávala, střelila očima přes levé rameno. Sklonila hlavu a v koutcích úst jí zacukalo, což byla první známka potlačovaného záchvatu smíchu.

„To přece nejsou vůbec žádný starý ochechule,“ namítla, jsou to mužský dvojčata v převleku za ženský.“

Zajíkla se, a to byla předzvěst nezvládnutelného smíchu; John jí rychle dolil do sklenice chianti.

„Předstírej, že ti zaskočilo,“ vyzval ji. „Pak si ničeho nevšimnou. Víš, kdo to je – jsou to dva zločinci, co si vyjeli obhlédnout Evropu, a na každý zastávce mění pohlaví. Tady v Torcellu to jsou dvojčata sestry. Zítřka nebo možná ještě dneska večer se budou v Benátkách špací-

rovat po Piazza San Marco zavěšený do sebe jako dvojčata bratři. Jen si přehoděj oblečení a paruky.“

„Zloději šperků, nebo vrazi?“ zeptala se Laura.

„Každopádně vrazi. Já se ale ptám, proč si vybrali zrovna mě?“

Číšník, jenž přinesl kávu a odnesl ovoce, odvedl jejich pozornost, a Laura tak získala čas k potlačení hrozícího hysterického záchvatu smíchu a k opětovnému získání kontroly nad sebou samou.

„Vůbec nechápu,“ pokračovala Laura, „že jsme si jich nevšimli hned, jak jsme sem přišli. Každýho to musí praštit do očí. Ty není možný přehlédnout.“

„Maskoval je ten gang Američanů,“ usoudil John, „a taky ten fousatej chlap s monoklem, co vypadal jak špion. Teprve teď, když už všichni odešli, jsou ty dvojčata vidět. Ach, panebože, ta s těma šedivejma pačesama už na mě zase vejrá.“

Laura vytáhla z kabelky pudřenku, přidržela si ji před obličejem a v zrcátku sledovala siluetu za zády.

„Řekla bych, že se dívají na mě, ne na tebe,“ poznamenala. „Zaplaťpámbu, že jsem svý perly nechala v hotelovém trezoru.“ Odmlčela se a zlehka si napudrovala nos. „Jde o to,“ pokračovala po chvíli, „že jsme si je vyložili špatně. Jsou to dvě ubohé, staříčké učitelky na penzi, které celý život šकुdlily, aby si teď o prázdninách mohly vyjet do Benátek. Pocházejí z nějakého zapadákova v Austrálii, který se jmenuje nejspíš Walabanga. A ty dvě si říkají Tilly a Tiny.“

Její hlas, poprvé od chvíle, kdy odjeli z domova, opět překypoval čímsi, co John tolik miloval, a z čela jí zmizely ustarané vrásky. Konečně, pomyslel si, konečně se

z toho začíná dostávat. Jestli se mi to podaří udržet, jestli dokážeme obnovit všechny ty legrácky společně sdílené doma i na cestách, hlavně to oblíbené vymyšlení neuvěřitelných historek o lidech sedících u jiných stolů nebo zahlédnutých v uměleckých galeriích či kostelích, pak se všechno zase vrátí do starých kolejí, život bude jako dřív, rána se zahojí a Laura zapomene.

„Víš,“ prohodila Laura, „že to byl moc prima oběd? Opravdu moc.“

Díkybohu, pomyslel si, díkybohu... Pak se předklonil a tiše, spiklenecky špitl: Jedna z nich jde na záchod. Myslíš, že si jde vyměnit paruku?“

„Nic neříkej,“ zamumlala Laura. „Půjdu za ní a zjistím to. Třeba tam má schovaný kufřík a celá se přestrojí.“ Začala si tiše pobrukovat, což její manžel pochopil jako znamení spokojenosti. Duchové byli prozatím zažehnáni – jen proto, že oblíbená prázdninová hra, které John a Laura už tak dávno zanechali, se teď šťastnou náhodou opět začínala hlásit k životu.

„Už vstala?“ zajímala se Laura.

„Za okamžik půjde kolem našeho stolu,“ ujistil ji.

Sama o sobě nebyla ta žena nikterak pozoruhodná. Vysoká, kostnatá, s orlími rysy a krátce zastřiženým účesem, kterému, jak si John matně vzpomínal, se za časů jeho matky říkávalo „Eton“; na ženě bylo vůbec cosi charakteristického pro onu generaci. Odhadoval, že jí může být kolem pětadesáti. Na sobě měla pánskou košili s límcem a kravatou, sportovní sako a šedivou tvídovou sukni do půli lýtek. Šedé punčochy a černé šněrovací boty. John znal tento typ žen z golfových hřišť a z výstav psů – nikdy nevystavovaly lovecké psy, ale

vždycky mopslíky nebo buldočky, a když na ně narazil u někoho na večírku, vždycky vytasily zapalovač rychleji, než John, pouhý muž, dokázal vyštrachat v kapse zápalky. Podle všeobecného přesvědčení sdílejí takovéto ženy domácnost s nějakou ženštější, kypřejší společnicí, ale není to vždycky pravda. Často se honosily zbožňovaným manželem, který trávil spoustu času na golfu. Ne, na tomhle konkrétním jedinci bylo nápadně překvapivé, že byli dva. Jednovaječná dvojčata odlitá ve stejné formě. Jediný rozdíl byl v tom, že druhé z dvojčat mělo bělejší vlasy.

„Co když,“ zamumlala Laura, „se octnu na *toilette* vedle ní a ona se začne svlíkat?“

„Záleží na tom, co se odhalí,“ odpověděl John. „Jestli je to hermafrodit, vem nohy na ramena. Třeba bude mít někde ukrytou injekční stříkačku a uspí tě, než se dostaneš ke dveřím.“

Lauře opět zacukaly koutky úst a začala se otrásat potlačovaným smíchem. Potom se narovnala a vstala. „Já se prostě nesmím smát,“ řekla, „a ty si dělej, co chceš, jenom se na mě nekoukej, až se budu vracet, zvláště jestli vyjdeme obě dvě společně.“ Uchopila kabelku a sebevědomě se vzdalovala od stolu ve stopách své kořisti.

John si dolil do sklenice poslední kapku chianti a zapálil si cigaretu. Na malou zahrádku restaurace pražilo slunce. Američané už odešli, stejně jako muž s monoklem a rodinka na opačném konci. Všude vládl klid a mír. Druhé dvojče sedělo opřené zády o opěradlo židle a mělo zavřené oči. Každopádně, pomyslel si, zaplatí pámbu za tuto chvíli, kdy se dokázali uvolnit a Laura se po dlouhém čase zase oddala jejich bláznivé, neškodné

hře. Dovolena se tudíž přece jen může změnit v tolik potřebnou léčebnou kúru, která by zapudila, i když třeba jen dočasně, to otupělé zoufalství, jež se Laury zmocnilo ve chvíli, kdy dítě zemřelo.

„Dostane se z toho,“ tvrdil lékař. „Za čas se z toho dostane každý. A vy máte ještě chlapce.“

„Já vím,“ přisvědčil tehdy John, „ale ta holčička jí byla vším. Bylo to tak pořád, hned od začátku, sám nevím proč. Řekl bych, že to dělal trochu ten věkový rozdíl. Chlapec ve školním věku, silný a odolný, to už je samostatná osobnost. Pětileté děťátko nikoli. Laura ji doslova zbožňovala. Johnnie a já jsme byli kdesi úplně v pozadí.“

„Dejte jí čas,“ radil doktor, „dejte jí čas. A stejně, oba jste ještě mladí. Přijdou další děti. Další holčička.“

Řekne se to tak snadno... Jak ale nahradit ztracený život milovaného dítěte snem? Znal Lauru až moc dobře. Další dítě, další holčička, bude mít své ojedinělé vlastnosti, bude jiná a pouhou touto skutečností může vyvolat i pocity nepřátelství. Samozvanec, který se zmocnil Christininy kolébky a postýlky. Boubelatá věrná kopie Johnnieho, s vlásky jako len, a nikoli ta hladounká, tmavovlasá víla, která je opustila.

Zvedl oči přes sklenici s vínem a ta žena na něj zase upřeně zírala. Nebyl to lhostejný, prázdný pohled kohosi od nedalekého stolku, kdo čeká na návrat své společnosti, bylo v něm cosi hlubšího, soustředěnějšího, ty výrazné bleděmodré oči do Johna podivně pronikaly a náhle v něm vyvolaly nepříjemný pocit. Zatracená ženská! Dobrá, tak si vejrej, když tě to baví. Tuhle hru ale můžou hrát dva. Vyfoukl do vzduchu obláček ciga-

retového kouře a vyslal k ženě úsměv, o němž doufal, že je urážlivý. Žena to nezaznamenala. Modré oči se na něj upíraly i nadále, takže byl sám nucen odvrátit pohled. Zamáčkl cigaretu, ohlédl se přes rameno po číšníkovi a požádal o účet. Vyřizování této záležitosti, přehrabování se v peněžence a pár nenucených poznámek o vynikajícím jídle, to vše mu vrátilo vyrovnanost, avšak bodavý pocit v hlavě a zvláštní neklid přetrvávaly dál. Pak vše najednou skončilo stejně náhle, jako to začalo. Při kradmém pohledu k druhému stolu zjistil, že žena má opět zavřené oči a že spí či podřimuje stejně jako předtím. Číšník zmizel. Všude byl klid.

Pohlédl na hodinky a napadlo ho, že tam je Laura už hroznou dobu. Nejméně deset minut. Aspoň si z ní bude moct utahovat. A hned začal žertík vymýšlet. Jak se ta stará ochechule svlékla do spodního prádla a navrhla Lauře, aby udělala totéž. A pak na ně obě vtrhl šéf podniku a zděšeně vykřikoval, že pověst restaurace je zničena; zároveň naznačil, že to pro ně může mít nepříjemné následky, pokud... Celá záležitost se ukázala jako špinavý vyděračský trik. John, Laura a dvojčata jsou odvázeni motorovým policejním člunem do Benátek k výslechu. Čtvrt hodiny... ach, dělej, dělej už...

Na šterku se ozvalo zaskřípění bot. Lauřino dvojče přešlo pomalu kolem; bylo samo. Žena došla ke svému stolu a chvíli tam postála tak, že se její vysoká, kostnatá postava ocitla mezi Johnem a sestrou. Něco říkala, ale John dobře neslyšel a nerozuměl. Jaký má vlastně přízvuk – skotský? Potom se sklonila, nabídla paži sedící sestře a obě vykročily přes zahradní restauraci k průchodu v nízkém živém plotě; dvojče, které před chvílí

Johna upřeně pozorovalo, se nyní opíralo o sestřinu paži. Teď byl vidět mezi nimi rozdíl. Nebyla zdaleka tak vysoká a měla shrbená záda – možná trpěla artritidou. Zmizely mu z dohledu a Johna se znovu zmocnila netrpělivost. Vstal a právě vykročil k hotelu, když se Laura vynořila.

„Musím uznat, že sis dala načas,“ spustil, ale její výraz ho zarazil. „Co se děje, co se ti proboha stalo?“ vyzvídal poděšeně.

Na první pohled bylo jasné, že něco nehraje. Laura vypadala, jako by byla téměř v šoku. Dopotácela se ke stolu, od něhož John právě vstal, a posadila se. Přitáhl si k ní židli a vzal ji za ruku.

„Miláčku, co je? Pověz mi – není ti špatně?“

Zavrtěla hlavou, pak se obrátila a pohlédla na něj. Omámený výraz, jehož si zprvu povšiml, teď vystřídala klidná důvěra, téměř blaženost.

„To je úplně úžasný,“ vyslovovala pomalu, „nic úžasnějšího snad ani neexistuje. Víš, ona není mrtvá, je pořád s námi. Proto na nás ty dvě sestry pořád tak koukaly. Viděly Christine.“

Bože můj, hrklo v něm. Toho jsem se pořád bál. Začíná být pomatená. Co teď? Co mám udělat?

„Lauro, drahoušku,“ promluvil s nuceným úsměvem, „podívej, co kdybychom šli? Už jsem zaplatil, můžeme se mrknout na tu katedrálu, trošku se cournout po městě a pak už bude načase, abychom nasedli na motorový člun do Benátek.“

Neposlouchala, a pokud ano, pak jeho slova nevnímala.

„Johne, láska moje,“ řekla, „musím ti vyprávět, co se stalo. Šla jsem za ní, jak jsme to naplánovali, na *toilette*.